

onthouden, tot werkelijkheid te maken, wat als belofte van veel schoons slechts de aanmoediging van noode had om tot rijken bloei te komen. Staatsopdrachten, gelijk het Frankrijk dier dagen zoo menigvuldig zijn lithografen en graveurs verleende, kende men hier niet. Den liefhebbers, wien gladheid en gelijkheid boven alles ging, kon men al evenmin het initiatief toedenken, zulk een talent aan het werk te zetten. Wat hem dan ook ten deel viel waren in hoofdzaak kleine opdrachten van de Kunst-kronijk en wat daarneven van proeven in dit genre bestaat is grootendeels aan eigen lust ontsproten. En zoo vindt men hem Rembrandt weergeven en Murillo, Chardin *) en de romantici van zijn tijd, Scheffers, Israëls, Schwartze en elk van hen heeft hij in het wezenlijkste van hun beteekenis begrepen. Geeft hij bij Rembrandt, in een merkwaardig-doorwroet werkstuk, dat het breed-gespreide stuk geslacht uit den schemer doet oplichten met een onheimelijk relief, het stil geheim der sombere ruimte, meer enigma nog door het geluidloos glippend vrouwtje in den achtergrond, brengt hij Murillo's gloed kleurig over, den luchtigen maar toch zoo stijlvollen Chardin blijkt hij al evenzeer verstaan te hebben in zijn acht-tiend' eeuwschen zwier en spotzucht. Hij is dan weer aristocratisch in het hoofsch historietafereel met Comte, peinzend gevoelig met Scheffer †) Hij haalt sonore accoorden uit Israëls' Adagio con Espressione, die geen foto het van het niet zeer sterke schilderij kan doen en, we zagen het hiervoor, hij weet genretafereeltjes van ephemeere beteekenis een toover van leven te geven, die het oorspronkelijke niet zal hebben toebehoord.

Men zag in zijn tijd al in, zeker niet ten volle wat hij artistiek beteekende, maar dan toch wel, dat hij anders was, gelijk blijken kan uit het bijschrift van de redactie der Kunstkronijk, waar ze naar aanleiding van zijn litho naar Schlesinger zegt: „De bijzondere wijze waarop de heer Allebé deze teekening op steen bracht, in 't algemeen als goed gelukt te beschouwen, heeft vooral in sommige deelen zeer aardige uitwerkselen verkregen.” Het sprak duidelijker uit de hem door den schilder Schwartze toevertrouwde opdracht om van diens schilderij *The Pilgrim fathers* een lithografische reproductie te maken. Want men bedenke wel, dat deze opdracht viel in 1860, toen de kunstenaar weliswaar zijn buitengewone prenten naar de oude meesters reeds op zijn credit had staan, maar met zijn 22 jaren toch nog niet de aangewezen persoon mocht heeten, die bij deze keuze het eerst in aanmerking kwam. Was het kunstleven hier van breeder allure geweest, deze onderneming had een stimulans kunnen worden om hem tot taken te roepen, die waardiger nog waren om er zijn jonge, maar reeds zoo rijpe kracht aan te meten. Nu — is het de aanzienlijkste opgave

*) Het zijn, naar Rembrandt: „De geslachte os”, naar Murillo: „Bedelknaap”, naar Chardin: „Le singe antiquaire”, alle drie in het Louvre.

†) Comte: „Henri III et le due de Guise”, Scheffer: „Mignon”.